

den nuværende økonomiske situation, i den nuværende beskæftigelsesmæssige situation er forøgede skatter og afgifter af enhver art af det onde; derfor er vi uenige.

Lige til slut til fru Ingrid Rasmussen: Jamen jeg er helt klar over, at unge forældre både vil passe deres børn selv, vil have frit valg og vil have karriere. Det er faktisk derfor, Det Konservative Folkeparti har lagt et oplæg frem til, hvordan det kan lade sig gøre. Men jeg kan ikke se, hvorfor fru Ingrid Rasmussen kritiserer oplægget for, at vi vil have kvinderne hjem til kødgryderne, samtidig med at Socialdemokratiet forsvarer børneorloven. For hvor er forskellen, hvis en familie får frit valg, mens barnet er 0-2 år, og får lov til at spare op, således at pengene følger barnet, og at man derved giver familien bedre mulighed for selv at bestemme over barnets pasning fra 0-2 år, eller hvis staten giver en børneorlov og bestemmer, hvor børnene skal passes?

Vi ønsker frit valg, fru Ingrid Rasmussen, men formålet er det samme: Forældrene vil gerne både have karriere og job, og det vil Det Konservative Folkeparti gerne sikre med vores forslag.

Holger K. Nielsen (SF):

Halvfemserne er blevet kaldt moralens årti, og ikke mindst statsministeren argumenterede i sin tid for, at moral i højere grad skal ind i det politiske. Her er vi enige. Men desværre må vi konstatere, at der skal ske meget i de næste år, hvis udtrykket moralens årti skal have nogen reel betydning.

Vi er vidne til en samfundsudvikling, hvor de rige bliver rigere, og fanden tager de bageste. De globale miljøproblemer er et emne, som tages op ved højtidelige lejligheder; i den daglige politik spiller de ingen rolle.

Et flertal her i Folketinget er villig til at komme på kant med grundloven og slagte elementære retssikkerhedsgarantier for at komme Tvindkoncernen til livs. Og det er netop kommet frem, at man har ladet værftsstøtten udvikle sig til et tagselvbord. Selskabstømmeriet har taget et omfang blandt de nålestribede, så selv Advokatrådet har fundet anledning til at reagere. Dansk udenrigspolitik er udtryk for næsten konsekvent dobbeltmoral.

Med hensyn til det sidste er hele sceneriet omkring Tibethøringen og Dalai Lamas besøg et meget godt eksempel. Kineserne protesterede vildt, erhvervslivet gik i koma, og regeringen

stod i en kattedpine. Hvad gør man så? Når der kommer en politisk leder, der samtidig er åndeligt overhoved, må man finde en minister, der kan matche. Og hvem er nærmere til det end kirkeministeren, der vel også kan betragtes som en slags politisk åndeligt overhoved. Nu blev den historie lidt for morsom, og regeringen blev tvunget til i det mindste at lade Dalai Lama tale med udenrigsministeren.

Men hele historien viser meget godt, hvordan hykleriet trives, når hensynet til erhvervsinteresser bliver stærkere end hensynet til menneskerettigheder. Kina er det største vækstmarked i øjeblikket, og virksomhederne er ved at falde over hinanden for at komme ind i det forjættede land. Problemet er bare, at det ikke er helt så forjættet for de tusindvis af politiske fanger, der udsættes for tortur, for de mindretal, der undertrykkes, og for den befolkning, der må undvære elementære demokratiske rettigheder.

Men hvad betyder det for erhvervslivet, hvis man kan tjene nogle penge? Erhvervslivets moralske standard i moralens årti kom tydeligt frem, da Hans Skov-Christensen fra Dansk Industri forsøgte at intervenere omkring Tibethøringen. Høringen kunne skade danske eksportinteresser, jamrede han. Heldigvis påvirkede han ikke Folketinget, men erhvervslivets holdning var direkte pinlig, ja nærmest skandaløs.

Men Kina er ikke en enlig svale. Også Burma vil erhvervslivet ind i, og så kan det være lige gyldigt, at man understøtter et af verdens mest blodige regimer. Og vi har set det tidligere omkring Iranpolitikken.

Den manglende moral præger også den sociale udvikling i samfundet. Vi har nu haft et længere økonomisk opsving, og der er sket et fald i arbejdsløsheden. Javel, men det er en falliterklæring, at vi på trods af opsvinget fortsat har over 250.000 arbejdsløse og et samfund, hvor de svageste fortsat falder ud. Derfor er vi nødt til seriøst at diskutere en fordeling af det eksisterende arbejde.

Ret skal være ret: Det forsøges i den seneste budgetredegørelse – og også i statsministerens tale her i dag – og finansministeren skal have ros for, at der med den er lagt op til en principiel debat. Men så er det også slut med rosen, for budgetredegørelsen bygger på en traditionel vækstfilosofi, og der er tale om en usaglig og politisk bestemt nedvurdering af det såkaldte fritidscenarie.